

תובלה בפרדות בתנאי מלחמה

„המזלזל בערך הפרדות, והמוכן לותר עליהן, נמצא לזקה בהבנת מסיבות המלחמה בהרים“.

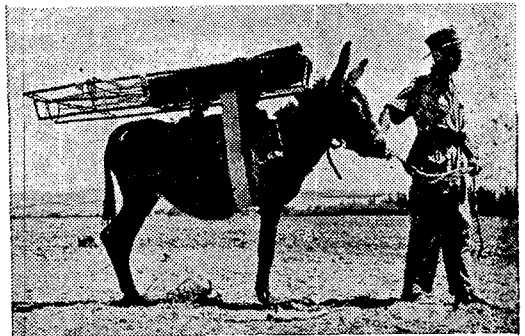
רביאלוף י. ירין
(ב„מערכות“ ע"א, עמ' 10)

מבט במפת ישראל, ולו גם שטחי, מבליט לעינינו את אופיו ההררי וההרירי-למחצה של שטח מדינת ישראל, כששטחי השפלה מצומצמים ומתמשכים לאורך החוף בלבד. המדובר ב־40% משטח הארץ, שהנם בחזקת שטח פער לה ספציפי להפעלת בהמות משא. לזאת יש להוסיף שטחי גבעות מכוסים צמחית בתה וגריזה * אשר הפעלת בהמות משא תהיה הכרחית להחזקתם. אלה מוסיפים 20% ל־40% הנזכרים, ומהווים יחד 60% משטח הארץ. מספרים אלה מעמידים את התובלה לסוגיה בפני עובדה זו, התובעת את פתרונה.

ידועות לכל מגבלות הכבישים המתוחים באזורים הר־יים העלולים בכל־עצ להמציא תחת תצפית אויב מן הפס־גות. ברוב המקרים אין כל אפשרות של סטיה מעליהם. נוסף לזאת רבות האפשרויות הפתוחות לפעולה עוינת לגבי התנועה בהם: פטרולים לוחמים, חבלה לסוגיה, חדירה ארוכת־טוח — לכל אלה תשמשנה הדרכים האלה מטרה ממדרגה ראשונה.

המסקנה המתבקשת מהאמור לעיל היא: הסרת ה־נועה מעל גבי כבישים קיימים.

יש לעשות הכל, כדי שניתן יהיה לפעול לפי עקרון זה גם באזורים הרריים, כשם שנפעל לפני באזור־השפלה. השימוש בבהמות־משא מאפשר את שאינו ניתן לביצוע

בין השאר משמשת הפרדה גט להובלת פצוצים.

* בתה — מקום עוטה צמחי בר נמוכים, שיחים קטנים ובני־שיח. גריזה — איזור שגדלים בו שיחים ובני שיח סבוכים, שקומתם נמוכה מקומת איש.

באמצעי התובלה הממונעים: הוא מאפשר העברת הצירים לשבילים ולשטחים שאינם עבירים — לפי מושגי כלי־הרכב הממונעים. נקיטה בשיטת התובלה זו בשטח הררי, עשויה לשנות שינוי ניכר את אורח־ההגנה על עורקי התחבורה בשטחים אלה. כי צרכי ההגנה על שיירת פר־דות, הנעה ב„שבילי־עזים“ בינות ההרים, שונים לחלוטין מהתנאים ההכרחיים להגנתם של עורקי תחבורה על גבי כבישים, המסומנים על מפות האויב. הפיכת התנועה לבל־ת־תלויה בעורק מסוים ויחיד, פותחת אפשרות לניצול דרכי גישה שונים למקום אחד. דבר זה מאפשר שימוש בשבילי־גישה תוך מחזוריות; וכך ניתן יהיה להסוותם, להעלימם מן האויב ואף ליצור הטעיה.

בדרך זו נהפך שטח שלם ל„אזור־תובלה“ נרחב למדי בהיקפו, לעומת העורקים הצרים בלבד, הפתוחים לרכב הממונע.

הנקיטה בשיטה זו עדיין אינה משחררת מהחזקה עיקשת בכבישים. אולם שיטה זו נועדה להיות פתרון־חליפין בתנאי לחץ — אף בהיקפי תובלה גדולים, הן בנפח והן במשקל.

* *

סוגי התובלה, שניתן לבצעם באמצעות בהמות־משא, הם:

א. תובלה מנהלתית;

ב. תובלה מבצעית.

לצרכי תובלה מנהלתית מסוגלת פלגת נהגי פרדות להעביר 12 טון לטוח יומי של 30־ק"מ. בהמות משא תופעלנה לפי הקוים דלקמן:

א. בשטח שאינו עביר לכלי רכב.

ב. אם יש רצון להימנע משימוש בדרכים קיימות.

ג. כשיש הכרח בהפעלת אמצעי־תובלה שקט.

ד. כשיש צורך ברכב למטרות חיוניות חסרות־תחליפים. תובלה מבצעית היא זו הצמודה לגדוד רגלים בתנועתו למגע וזו העוסקת בתפקידי תובלה בין דרג א לבין היעד.

בתובלה זו מקום נכבד ביותר לצרכי הפלוגה המסייעת, הוזכה למספר הגדול ביותר של בהמות לצרכיה.

פלוגה מסייעת.

א. מחלקת מק"ב. ב. מחלקת מרגמות 81 מ"מ.

בשתי המחלקות הנ"ל יהיה אופן טעינת הבהמות כזה, שבשעת דחק ניתן להפוך כל בהמה לנקודת־סיוע עצמית. לאמור: כל הפריטים והאביזרים הר־

פינוי נפגעים

נפתח בתיאור מצב מסוים שיצביע על ערך הפינוי בבהמות:

באזור הרים המכוסים צמחית-גריגה סבוכה (בגובה 100—40 ס"מ), שבביל צר ונפתל אין אפשרות של נשיאת אלונקה, מסיבות אלה:

א. שביל צר שאינו מאפשר נשיאת אלונקה ע"י 4 חיילים.

ב. עליה תלולה שיש לעבור עליה כדי להגיע לואדי אשר בתוכו מתמשך ציר הפינוי.

ג. צמחיה דוקרנית המונעת מנושאי האלונקה לצעוד בזרועות מושטות מטה.

השביל בו ניסו החיילים לעלות ולטפס כשהם נושאים אלונקה בזרועותיהם המקופלות, התאים מכל הבחינות למעבר בהמות-משא:

א. רוחב השביל נוח ביותר לבהמות.

ב. העליה אינה מתישה את כוח הבהמה.

ג. הצמחיה אינה מפריעה לבהמה בהליכתה.

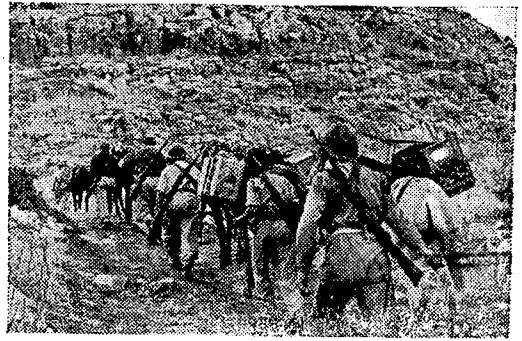
האבזור הדרוש להעברת נפגעים באמצעות בהמות הריהו האלונקה. ניתן להטעינה על גבה של הבהמה, או משני צדדיה — דבר המותנה בשטח, (היינו רוחב השביל) בו מתעתדים לעבור.

כאבזור נוסף נהוג "כסא הנפגעים", הנישא משני צדדי הבהמה, לנפגעים שפציעיהם מאפשרים העברתם בישיבה. קיים, אמנם, קושי מסוים באמצע-פינוי זה, והוא: תחושה של חוסר-בטחון שחשים בה כמה מן הפצועים, חשש סמוי מקרבה לבהמה. קושי זה ניתן לסילוק ע"י הדגמה, בפני מספר רב של חיילים, של חוסר הסיכון במסע על גבי בהמות.

גם עם החדרת ההליקופטר לשירות חיוני זה, אינו פוסק תפקידה של בהמת-המשא לצרכי פינוי. קטע הדרך שבין העמדות עצמן לבין כר הנחיתה, ישמר כאזור להפעלת בהמות. וזאת אפילו אם נתעלם מהעובדה שאף בצבאות המשוכללים ביותר לא ימצאו, בתקופה הקרובה, אמצעי פינוי אוירי בכמות מספקת.

...

צבא מתקדם ישאף תמיד לנצל כל אמצעי המתחדש בכל שטח משטחי הציוד הצבאי. יחד-עם-זאת לא יהא נהוג בתבונה אם ישליך מאחרי גו, באופן אבטומטי, את האמצעי ש"נתיישן". עוד נשארו שטחים — ומצבים — שנועדו לבהמות-משא ובהמות-המשא נועדו להם. אל נשכח זאת!

שיירת פרדות בדרכה חזרה ממוצב

רושים להצבת כלי כלשהו, נישאים במרוכז על אותה בהמה (כולל כמות התחמושת המינימאלית לה נזקק הצות לשם טיווח הכלי עם הצבתו).

במרגמות, למשל, יחד עם החלקים היסודיים (קנה, בסיס, דורגל), נישאים על אותה בהמה גם מכשירי הכיוון, מוטות הכיוון, כלי-עבודה להכנת העמדה — וכמות הפגזים הדרושה לטיוח הכלי.

לעומת זאת, הפעלת מרגמה הנישאת בידי חיילים-סב"רים, הנושאים אותו מטען במנשא-אדם (שזו האפשרות האחרת באזור בו הפעלת רכב אינה אפשרית) תקשה יותר. במקרה היתקלות, למשל, נוצר פיזור ונגרמות פגיעות. מפקד שירצה אזי להפעיל את מרגמותיו, יהא עליו לקבץ את האנשים כדי להציב את הכלים — ולעתים עלול הוא, נוסף לזאת, להרגיש בחסרונו של חלק כלשהו שאבד עם אחד האנשים.

על-כן יש לעשות הכל כדי לאמן את צותות הנשק המ-סייע בהפעלת נשק המטען על גבי בהמות — יחד עם יחידות הפרדים.

הדרכת מקצוע זה כמגמת משנה בבת-יספר מרכזיים אינה נראית כדרך הרצויה, כיון שהמפקדים הלומדים שם לא יוכלו להעביר את ידיעותיהם בשטח זה לפקודיהם מחוסר אותם אמצעים ביחידות.

נראה כי רק בהשתלמויות של יחידות המסייעות יחד עם יחידות פרדות, שתקפנה במרוצת הזמן את כל היחידות הנוגעות בדבר, תושג הרמה הדרושה להפעלה תקינה של הפלוגה המסייעת בתנאים כאלה.

מן הדין להזכיר כי תפקיד ההפעלה, מן הנמנע כי יוטל על מפעילי הבהמות הצמודים. הוה אומר: בשעת האימון, כבשעת פעולה, חייב הצות להימצא ליד הבהמה הנושאת את נשקו. וזו סיבה נוספת לחשיבותו של האימון המוקדם.

הלוגיסטיקה בתנ"ך

דבר נפל בעתונות-הצבא הצרפתית, העשוי לעניין את הקורא הישראלי: בעקבות מאמרו הגדול של אפטנאי-הצ'הראשי א' דאטאן בסוגית הלוגיסטיקה (שהתפרסם ב"מערכות" חוב' ע"ט), קם קצין צרפתי, קולונל פיליבר, ופרסם ב"השקפת-האינפורמציה הצבאית" (Revue Militaire d'Information) סקירה על "התנ"ך והלוגיסטיקה". קטני-האמנה אשר יפקדו בדבר — הרי לפנינו תצלום הסיסמה אשר ניתנה בראש אותה סקירה, ואין היא אלא קטע מספר שמואל:

"כי כחלק הירד במלחמה וכחלק
הישוב על-הנפלים יחדו יחלקו."
(שמואל א' ל' כ"ד)

*Car celui qui demeure aux bagages doit avoir autant de part
que celui qui descend au combat et ils partageront également.*
Samuel Premier Livre XXX 24

ולזהלן — קיצורה של אותה סקירה:

יש בטחון מוחלט כי אין בתנ"ך כולו כל ציון של המונח "לוגיסטיקה". אכן, התנ"ך, שהוא כולו רצוף הדים של שאון הקרבות בהם עמד העם-הנבחר, אי אפשר היה לו שלא לטפל בבעיות לוגיסטיות. אם נחפש בתנ"ך אחרי דוגמאות קדומות, ראשונות במינה, של מתן אספקה בצורה מרוכזת הרי המן הוא הוא הקדום שבסוגיה השונים של אספקה כזאת:

והפעל שכבת הטל והנה על-פני המדבר זק
מחפס זק כפפר על-הארץ.
(שמות ט"ז — י"ד)

ולא זו בלבד אלא שאותו מן היה אף בגדר אספקה מוצנחת.

בדרך כלל היתה אפסנאותם של העברים פשוטה למדי; בממדים רחבים נקוט היה ניצול משאבי-האספקה המקוריים — דהיינו, הביזה — כדי להבטיח את כלכלת הגייסות:

את-צאנם ואת-בקרם ואת-חמריהם ואת אשר
בעיר ואת-אשר בשדה לקחו.
(בראשית ל"ד — כ"ח)

רק במקרה של עבירות חמורות ביותר כלפי אלהים וטל חרם על כל השלל ואז מצוה היתה לטבוח את הבקר ואת הצאן. כזאת נעשתה ביריחו:

ויתרימו את-כל-אשר בעיר מאיש ועד-אשה
מנצד ועד-זקן ועד שור ושה וחמור לפי חרב.
(יהושע ו' — כ"א)

ואילו שלמה המלך כבר היו ממונים משלו, אשר אספו ואגרו מזונות בשבילו, ולא הניחו כי יחסר לו דבר. הם אשר סיפקו, כל אחד כמוטל עליו, את השעורים ואת התבן לסוסים במקומות בהם נמצאו הללו:

וכלכלו הנצבים האלה את-המלך שלמה ואת
כל-הקרב אל שלחן המלך-שלמה; איש חדרו לא

יעזרו דבר. והשערים והתבן לסוסים ולרכש יבאו
אל-המקום אשר יהיה-שם איש כמשפטו.
(מלכים א' ה' — ו"ח)

מסתבר שהאפסנאים הופיעו בישראל בימי מלך שלמה.

שירות הציד היה מלכתחילה פשוט ביותר, באין רכב ברזל בישראל:

אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם-ה'
אלהינו בנפיר.
(תהילים כ' — ח')

הרי שקיים "הרושם כי העברים נתקלו באויבים, אשר צידם עלה בהרבה על שלהם, וביחוד במה שנוגע לרכב קרב. ליבין מלך חצור היו תשע-מאות מאלה:
ויעצקו בני ישראל אל ה' כי תשע מאות רכב-ברזל לו והוא לחץ את-בני ישראל בקוקה עשרים שנה".

(שופטים ד' — ג')

ואולם דבר זה לא מנע את תבוסתו בידי ברק: ויהם ה' את-סיסרא ואת-כל-הרכב ואת-כל-המחנה לפי-חרב לפני ברק וירד סיסרא מעל המרפקה וינס בגלגליו.

(שופטים ד' — ט')

אף העם-הנבחר עצמו הגיע לשימוש ברכב-קרב. כך העלה אחאב מלך ישראל למרכבתו את אויבו מאו, מלך ארם:

ויצא אליו בן-הדד ויעלהו על המרפקה.
(מלכים א' כ' — ל"ג)

שלמה, שהיה מלך רב עצמה, השכיל להקים חיל-רכב גדול, על בתי-נשק וערי-רכב משלו. ספר מלכים א' מדבר על ערים מיוחדות לכך; דהיינו, ללא ספק, על

מקומות-ריכוז של בתי-המלאכה והמחסנים אשר לשירות-הציוד:

„ואת כל-ערי המסכנות אשר היו לשלמה ואת ערי הרקב ואת ערי הפרשים.“
(מלכים א' ט' — י"ט)

יש לו שלמה אלף-ארבע-מאות רכב-מלחמה:
„והאסף שלמה רכב ופרשים ויהיו לו אלף וארבע-מאות רכב ושנים-עשר אלף פרשים וינחם בערי הרקב ועם המלך בירושלים.“
(מלכים א' י' — כ"ו)

בתקופות הרעות יש וגגורה על ישראל גזרת פירוק-הנשק:
„והרש לא ימצא בכל ארץ ישראל כִּי-אֶמְרָו) פְּלִשְׁתִּים פֶּן יַעֲשׂוּ הָעֲבָרִים חֶרֶב או חֲנִית.“
(שמואל א' י"ג — י"ט)

וכו בני ישראל ואלהים השגיח עליהם ואף הפעיל למענם נשק פסיכולוגי — הוא העלה באזני בני ארם שאון רכב וסוסים, דבר שהביאם לידי מנוסה:
„ואדני השמיע את-מחנה ארם קול רכב וקול סוס קול חיל גדול ויאמרו איש אל-אחיו הנה שכר-עלינו מלך ישראל את-מרכי החתים ואת-מלכי מצרים לבוא עלינו. ויקומו וינסו בנשף ויעזבו את-אחיהם ואת-סוסיהם ואת-חמריהם הממנה באשר היא וינסו אל-נפשם.“
(מלכים ב' ד' — ו"ד)

אשר לשירות-הבריאות: פרט להוראות ההיגייניות שבתנ"ך אין מוזכרים את הלז לעתים קרובות. התקנות החלות על הצרעת מכילות הוראות-זהירות נגד מגפות (ויקרא, פרקים י"ג וי"ד).

שעה שמשעה פעל לריפוי קרבנות הנחשים השרפים, ההיה זה מעשה של מצוה — או מעשה של שירות-בריאות? פשטותו של האמצעי בו נקט, פסל נחשת של נחש, שדי היה להביט בו כדי להרפא, מועררת את המחשבה כי הרופא לא מילא כאן תפקיד נכבד.

אשר לחיל-הקשר: יכול הוא לטעון לאותה יונה, ודאי יונת-דואר, אשר שילחה נח:

„וישלח את-היונה מאתו לראות הקלו המים מעל פני האדמה. ולא-מצאה היונה מנוח לכף-רגלה ותשב אליו אל-התבה כי מים על-פני כל-הארץ וישלח ידו ויתקח ויבא אתה אליו אל-התבה. ויחל עוד שכעת ימים אחרים ויסף שלח

את-היונה מן-התבה. ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה-זית טרף בפינה וידע נח כי-קלו המים מעל הארץ. ויחל עוד שכעת ימים אחרים וישלח את-היונה ולא-יסקפה שוב-אליו עוד.“
(בראשית ח' — ח"י"ב)

ואולם מכשיר-הקשר הראשונים היו ודאי אותן שתי חצוצרות-הכסף אשר נעשו במיוחד במצות אלהים.
„וידבר ה' אל-משה לאמר: עשה לך שתי חצוצרות כסף מקשה תעשה אתם והיו לך למקרא העדה ולמסע את-המחנות.“
(במדבר י' — א"ב)

- רשימת האותות המוסכמים פשוטה היתה:
- „לכינוס!“ — קולות נמוכים (לא חדים) של שתי חצוצרות;
 - „מפקדים התאספו!“ — קולות נמוכים של חצוצרה אחת;
 - „הכנה המזרחי יצא לדרך!“ — קול חד;
 - „הכנה הדרומי יצא לדרך!“ — קול נמוך, ואחריו קול חד;
 - „לקרב!“ — שתי חצוצרות, קולות חדים.
„ותקעו בזה ונועדו אליך כל-העדה אל-פתח אהל מועד. ואם-בצאתת תקעו ונועדו אליך הנשיאים ראשי אלפי ישראל. ותקעתם תרועה ונסעו המחנות החגים קדמה. ותקעתם תרועה שנית ונסעו המחנות החגים תימנה תרועה. ותקעו למסעייהם. ובהקהיל את-הקהל תתקעו ולא תריעו. ויגיו אהרן הפהנים יתקעו בחצוצרות והיו להם לחקת עולם לדורותיכם. וכי-תבאו מלחמה בארצכם על-הצור הצר אתכם ותרעלתם בחצוצרת ונזפרתם לפני ה' אלהיכם ונושעתם מאיביכם.“
- (במדבר י' — ג"י)

אכן, אלהים הנחה את מסעו של המחנה באמצעות אותות חזותיים, כשעננה מכסה את אוהל-מועד (במדבר ט' — ט"רכ"ג).

נפנה לתנועה ולתובלה. הללו תופשים מקום ניכר בספר בראשית. הפסוק השני בסיפור היצירה קובע את יתרון התנועה על החומר — מאחר שאומר הוא כי רוח ה' ריחפה על פני המים, אפילו בטרם נוצר האור. יש לחשוב שאת תחנת הזקיפים הראשונה לכיוון התנועה היוו הכרובים, כי:

וַיִּשְׁכַּן מִקְדָּם לְגַן-עֵדֶן אֶת-הַכֶּרֶבִּים וְאֵת לֶהֱטֹ
הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת לְשֹׁמֵר אֶת-דֶּרֶךְ עַץ-חַיִּים.¹
(בראשית ג' — כ"ד)

אותות-אש קורצים וכיוון תנועה אסור — הכל יש כאן!
ספינת-התובלה הראשונה, התיבה, היתה הישג טכני
נאה: שלוש-מאות אמה אורכה, חמישים אמה רוחבה,
שלושים אמה גובהה. אם היתה האמת בת ארבעים וחמישה
ס"מ הרי כמעט והיו אלה ממדיהן של „אניות-החופש“
(ספינות מסוג „ליברטי“ אשר נבנו בסיטונות בארה"ב
בשנות מלחמת-העולם השניה). ברם לעתים קרובות קוב-
עים את אורך האמה כחמישים וששה ס"מ — והתוצאה
מכך תהיה, ספינה שאורכה מאה ושבעים מ', רוחבה —
עשרים ושמונה מ', וגובהה — שבעה-עשר מ'.

התיבה, אשר הכילה מדורות-חיות בשתי קומות שבין
הסיפונים (ג' דיוטות בסך-הכל), היתה ספינה נאה, אשר
צוידה יפה במוזונות (בראשית ד').
שלמה הקים וצייד ציירים, בעזרת בן בריתו חירם
מלך צור:

וַאֲנִי עָשֵׂה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בְּעֵצִיוֹן-גָּבֵר אֲשֶׁר
אֶת-אֵלוֹת עַל-שָׁפַת יַם-סוּף בְּאֶרֶץ אֲדוֹם. וַיִּשְׁלַח
חִירָם בְּאֲנִי אֶת-עֶבְדֵּיו אֲנָשֵׁי אֲנִיּוֹת יָדָעִי הֵנִים עִם
עֶבְדֵי שְׁלֹמֹה.²

(מלכים א' ט' — כ"רכ"ז)

אין ודאות רבה בכך כי ניתן למצוא בתנ"ך פסוק אשר
אפשר ליחסו אל מסה"ב ולניצולן הלוגיסטי. אשר למסוס,
ניתן אולי להזכיר את רכבהאש אשר העלה את אליהו
השמימה.

אם ניכנס לתחומה של סוגית הבריתות, נמצא ציון
ראשון למלחמת-קואליציה בספר בראשית (י"ד).
אכן, אלהים הוא אשר הפעיל לראשונה הסכם לעזרה
הדדית; האם לא אמר לאברהם:
וְאֶתְנָה כְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וְאָרְכָה אוֹתְךָ בְּמֵאֵד
מְאֹד.³

(בראשית י"ז — ב')

בעלי לשון-הרע ירצו בודאי לראות במגדל בבל את
סבר-מולידו של מבנה שיתוף הפעולה בין בעלי-הברית
בימינו אלה (למשל — ארגון האמנה הצפון אטלנטית...).
בשביל שנוכל לסלק חוץ-לעתידי בלתי-נעים די לנו כי

ניזכר שכלל הוא במשאומתו להציב ליד המשתתפים קו
תורגמנים, וכן מתקן מיוחד המאפשר להקשיב באזניות
לתרגום מידי של כל נאום.

אדרבא: ההסכמים הדו-צדדיים בין דוד ושלמה
לבין חירם, לתכלית בניינו של בית-המקדש, דומה כי
נתנו תוצאות מצויינות בשטח של המצאת כוח-אדם —
דהינו, של טכנאים בעלי הכשרה מעולה:

וַיֹּדֶעַ לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבַכֶּסֶף בְּנֻחָשׁת בְּבָרָזַל
בְּאֲבָנִים וּבְעֵצִים בְּאֶרְצָן בְּתִכְלֵת וּבְבוֹץ וּבְבָרָמִיל
וּלְפָתָחַם כָּל-פִּתּוּחַ וּלְחֹשֶׁב כָּל-מַחְשָׁבָת.⁴
(דברי הימים ב' ב' — י"ג)

בקשר לכך ראה גם מלכים א' ז' — י"ד ואילך.
וכן לגבי הספקת העץ מן הלבנון — הארז, האורן
והאלמוג. חירם היה אחראי לתובלה בכל הנוגע להשטת
העצים עד חוף-ים ואילו שלמה דאג להעלאת העץ
לירושלים (אותו מקור עצמו מדברי-הימים). חירם, כאיש
נבון, נדבר על תשלום-מראש. הגם שגיוסו של כוח-האדם
משתני המדינות, ושיתוף-הפעולה הכלכלי ביניהן, היו להם
תכליות של מעשר-שלום מובהקים, ניתן בכל זאת להסיק
מכך על היתרונות שבאמון הדדי, שעה שיש צורך במפעלים
לוגיסטיים משותפים של בעלי-ברית (ובענין זה ראה
בספרו של איזונהאור „מסע צלב באירופה“).

הוצאתן-לפועל של עבודות בנין היתה תמיד מעשה
ממושך ומתנהל לאטו. שבע שנים נדרשו להקמת היכל
שלמה:

בַּשָּׁנָה הָרִבְעִית יָסַד בֵּית ה' בְּיָרֵחַ זָו. וּבַשָּׁנָה
הָעֲשֻׂמִּית עָשְׂרָה בְּיָרֵחַ בּוֹל הוּא הִחֲדָשׁ הַשְּׁמִינִי כָּלֵה
הַבֵּית לְכָל דְּבָרָיו וּלְכָל מִשְׁפָּטוֹ וַיִּבְנֶהוּ שִׁבְעַ שָׁנִים.⁵
(מלכים א' ו' — ל"ז-ל"ח)

וי"ג שנים — לצורך הקמת הארמון:
וְאֶת-בֵּיתֹהּ בָּנָה שְׁלֹמֹה שְׁלֹשׁ עָשְׂרָה שָׁנָה וַיִּכְלֵ
אֶת-כָּל-בֵּיתוֹ.⁶

(מלכים א' ז' — א')

ברור שאי-אפשר לבנות תיאוריה לוגיסטית שלמה
על יסוד עיון בכתבי-הקודש. אולם אין ספק כי ביחסנו אנו
(של הצרפתים) ובני-בריתנו האנגלו-סכסים עשויה ציטטה
מן התנ"ך, שנבחרה כראוי וכוונה לשעתה, להביא עמה
הצלחה במשאומתו, או, לכל הפחות, להקל על הסברת
ענינים; ואין זה יתרון מבוטל.